

Sygn. akt III Ca 549/23

POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2023 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia Sądu Okręgowego Barbara Braziewicz

Sędziowie: Sędzia Sądu Okręgowego Magdalena Balion - Hajduk

Sędzia Sądu Okręgowego Roman Troll

Protokolant Marzena Makoś

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2023 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z wniosku A. P. (P.)

z udziałem J. P. (P.) i Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gliwicach

o zobowiązanie sprawcy przemocy w rodzinie do opuszczenia mieszkania zajmowanego wspólnie z innym członkiem rodziny dotkniętym przemocą

na skutek apelacji wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej

z dnia 13 grudnia 2022 r., sygn. akt I Ns 599/22

postanawia:

1. **oddalić apelację;**

2. **zasądzić od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika postępowania 120 zł (sto dwadzieścia złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia, tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Roman Troll SSO Barbara Braziewicz SSO Magdalena Balion-Hajduk

Sygn. akt III Ca 549/23

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z 13 grudnia 2022r. Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej w sprawie z wniosku A. P. z udziałem J. P. o zobowiązanie sprawcy przemocy w rodzinie do opuszczenia mieszkania zajmowanego wspólnie z innym członkiem rodziny dotkniętej przemocą oddalił wniosek i zasądził od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika postępowania kwotę 257zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, że wnioskodawczynie A. P. i uczestnik postępowania J. P. pozostawali w związku małżeńskim. Ich małżeństwo zostało rozwiązane prawomocnym wyrokiem rozwodowym lecz nadal zamieszkują wspólnie w domu przy ul. (...) w R.. Pomędzy stronami postępowania toczy się też sprawa o podział majątku wspólnego.

We wrześniu 2016 r. uczestnik postępowania zawiadomił organy ścigania, iż 11 września 2016r. jego syn W. P. spowodował u niego obrażenia ciała. Z tego powodu uczestnik korzystał z pomocy lekarza na Izbie Przyjęć Szpitala Miejskiego w R.. 12 września 2016r. uczestnik postępowania zgłosił się też do Ośrodka Interwencji Kryzysowej w R.. Postanowieniem z 22 maja 2017r. umorzono dochodzenie w sprawie znęcenia się fizycznego i psychicznego A. P. w okresie od 2013r. do kwietnia 2017r. w R. nad J. P., z uwagi na brak znamion czynu zabronionego. Ponadto umorzono dochodzenie w sprawie spowodowania 11 września 2016r. u J. P. obrażeń naruszających czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres poniżej 7 dni wobec braku znamion czynu ściganego z oskarżenia publicznego i jednoczesnym braku interesu społecznego w kontynuowaniu ścigania z urzędu czynu ściganego z oskarżenia prywatnego. W okresie od 6 września 2016r. do 14 lutego 2017r. była prowadzona procedura (...), gdzie osobą, co do której istnieje podejrzenie, że jest dotknięta przemocą w rodzinie był uczestnik postępowania, a osobą, wobec której istnieje podejrzenie, że stosuje przemoc w rodzinie była wnioskodawczyni.

Z kolei w okresie od 7 października 2016r. do 17 sierpnia 2017r. była prowadzona procedura (...), gdzie osobą, co do której istnieje podejrzenie, że jest dotknięta przemocą w rodzinie była A. P., a osobą, wobec której istnieje podejrzenie, że stosuje przemoc w rodzinie był J. P..

19 maja 2022 r. wnioskodawczyni zgłosiła się do MOPS w R. i w trakcie rozmowy z pracownikiem socjalnym poinformowała, że doświadcza przemocy ze strony byłego męża J. P.. Podczas wizyty wnioskodawczyni wskazała, iż uczestnik postępowania stosuje przemoc psychiczną i fizyczną. Wnioskodawczyni wyraziła przy tym chęć skorzystania z pomocy psychologicznej. Pracownik socjalny 19 maja 2022r. wdrożył procedurę (...). Procedura jest nadal w toku. Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w R. złożył też zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez uczestnika postępowania. Postanowieniem z 21 września 2022r. prokurator Prokuratury Rejonowej w Rudzie Śląskiej postanowił umorzyć dochodzenie w sprawie znęcania się psychicznego i fizycznego nad A. P. w okresie od maja 2021r. do 8 lipca 2022r., tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k., wobec braku w czynie znamion czynu zabronionego. W lipcu 2022r. wnioskodawczyni otrzymała skierowania do poradni neurologicznej i do poradni zdrowia psychicznego. Wcześniej, bo już we wrześniu 2020r. wnioskodawczyni otrzymała skierowanie do poradni psychologicznej z powodu zaburzeń nerwicowych.

W sierpniu 2022r. uczestnik postępowania złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia na jego szkodę przestępstwa z art. 288 k.k. i z art. 207 k.k. Postanowieniem z 28 października 2022 r. odmówiono wszczęcia dochodzenia w sprawie mającego w okresie od 2016r. do 29 czerwca 2022r. w R. przy ul. (...) znęcania się psychicznego nad J. P. wobec stwierdzenia, iż brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego. Prokurator zatwierdził postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia o czyn z art. 207 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w dniu 21 listopada 2022r.

Od 2016r. pod adresem przy ul. (...) w R. odnotowano dziewięć interwencji Policji, podczas których nie stwierdzono faktów przemocy. Podczas interwencji 9 grudnia 2021r. stwierdzono, iż w trakcie awantury domowej doszło do stłuczenia szyby, lecz nikt nie doznał w związku z powyższym uszczerbku na zdrowiu.

Na podstawie zeznań funkcjonariuszy Policji przeprowadzających interwencje w miejscu zamieszkania stron ustalono, że w razie stwierdzenia w trakcie interwencji obrażeń ciała obowiązkiem jest ujęcie tego faktu w notatce służbowej, założenie niebieskiej karty i zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa. Podejrzenie, że przebywająca w miejscu interwencji osoba jest pod wpływem alkoholu, nie jest podstawą do badania alkomatem i odseparowania tej osoby, chyba że jest ona w znacznym stopniu nietrzeźwa, agresywna lub stwarza zagrożenie. W takim wypadku każde skierowanie na izbę wytrzeźwień jest odnotowywane. Gdy ktoś podczas interwencji alarmuje, że został znieważony, wypytywany jest przez Policję, w jaki sposób przebiegało to znieważenie. W przypadku znieważania słownego funkcjonariusze nie odnotowują w notatkach, że jest to przemoc.

Sąd Rejonowy ustalił, że strony postępowania od lat pozostają w konflikcie. Ich syn, przed założeniem własnej rodziny, niejednokrotnie był świadkiem agresji słownej rodziców wobec siebie. Relacje pomiędzy stronami postępowania były raz lepsze a raz gorsze, znacznie pogorszyły się od czasu sprawy o rozwód. Do tej pory strony klóć się i

wyzywają się wzajemnie, nie przebierając w słowach i nie zwracając uwagi, że świadkami są osoby trzecie np. wnuki. Zdarzało się, że uczestnik nagrywał wnioskodawczynię lub jej siostrę, zaś wnioskodawczyni krzyczała na uczestnika postępowania i wyzywała uczestnika obraźliwymi słowami. Pomiędzy stronami istnieje też konflikt na tle finansowym. Gdy uczestnik postępowania oddawał złom osobom trzecim lub chciał dać książkę koleżdze, wnioskodawczyni zarzucała mu, że wyzbywa się majątku. Na imprezach rodzinnych alkohol spożywał zarówno uczestnik postępowania, jak i wnioskodawczyni.

Obecnie wnioskodawczyni zajmuje górę domu, zaś uczestnik postępowania parter, wspólnie korzystają z łazienki i kuchni. Pokoje, które zajmują zamykane są na klucz. Uczestnik postępowania zamyka na klucz również swoje rzeczy prywatne.

Uczestnik postępowania coraz częściej wyjeżdża w rodzinne strony i nie przebywa codziennie we wspólnym domu. Kiedy przebywa w domu opiekuje się dziećmi córki stron trzy razy w tygodniu, tj. gotuje obiad, odprowadza wnuczkę do szkoły, wychodzi z wnukami na plac zabaw.

Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny oparł się na dołączonych do akt sprawy dokumentach i zeznaniach świadków. W nieznacznej części Sąd nie uwzględnił zeznań świadków i wnioskodawczyni, które odnosiły się do stosowania przemocy fizycznej wobec wnioskodawczyni, albowiem w ocenie Sądu zeznania te nie są wiarygodne. Żaden ze świadków nie był obecny w takiej sytuacji, a swojej zeznania opierał na informacji uzyskanych od wnioskodawczyni. Jednak zeznania wnioskodawczyni w tym zakresie budzą wątpliwości, skoro w sprawie prowadzonej na skutek zawiadomienia MOPS w R. o podejrzeniu popełnienia przestępstwa znęcania przez uczestnika, wnioskodawczyni przesłuchiwana w charakterze świadka 26 lipca 2022r. zeznała, że uczestnik J. P. jej nie bije i nie stosuje wobec niej przemocy fizycznej (akta Prokuratury Rejonowej w Rudzie Śląskiej (...) - 5 Ds.644.2022). Zeznając w przedmiotowej sprawie wnioskodawczyni nie wyjaśniła także, dlaczego mając obrażenia w postaci widocznych po dwóch dniach siniaków nie pokazała ich lekarzowi. Sąd częściowo odmówił wiarygodności także zeznaniom uczestnika, z których wynikało, że wyłącznie wnioskodawczyni go wyzywa, zaś uczestnik się praktycznie nie odzywa, a ewentualnie odpowiada tylko na skutek prowokacji wnioskodawczyni, co sprzeczne jest z całokształtem materiału dowodowego. Obie strony z uwagi na silne skonfliktowanie w swoich zeznaniach wzajemnie się posądzają o celowe i złośliwe działania.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że wniosek podlegał oddaleniu.

Stwierdził, że materialnoprawną podstawą wniosku jest art. 11a ust.1 ustawy z 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1390), który stanowi, że jeżeli członek rodziny wspólnie zajmujący mieszkanie, swoim zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy w rodzinie czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie, osoba dotknięta przemocą może żądać, aby sąd zobowiązał go do opuszczenia mieszkania. W myśl regulacji zawartej w art. 11a ust. 2 u.p.p.r. sprawę dotyczącą zobowiązania do opuszczenia mieszkania osoby stosującej przemoc w rodzinie sąd rozpoznaje w trybie przepisów kodeksu postępowania cywilnego o postępowaniu nieprocesowym.

Nalożenie obowiązku opuszczenia mieszkania może mieć miejsce w przypadku stosowania przemocy w rodzinie, której legalną definicję wprowadził art. 2 pkt 2 powołanej ustawy, określając przemoc w rodzinie jako jednorazowe albo powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie naruszające prawa lub dobra osobiste osób najbliższych, a także osób wspólnie zamieszkujących lub gospodarujących, w szczególności narażające te osoby na niebezpieczeństwo utraty życia, zdrowia, naruszające ich godność, nietykalność cielesną, wolność, w tym seksualną, powodujące szkody na ich zdrowiu fizycznym lub psychicznym, a także wywołujące cierpienia i krzywdy moralne u osób dotkniętych przemocą. Przemoc w rodzinie charakteryzuje się więc tym, że jest intencjonalna, a sprawca działa w sposób zamierzony. W literaturze wskazuje się, że przemoc domowa to zamierzone i wykorzystujące przewagę sił działanie przeciw członkowi rodziny, naruszające prawa i dobra osobiste, powodujące cierpienie i szkody. Przemoc ta ma miejsce w sytuacji, gdy siły są nierównomierne, jedna ze stron ma przewagę nad drugą, tj. ofiara jest słabsza, a sprawca silniejszy (tak: S. S., Przeciwdziałanie przemocy w rodzinie. Komentarz, Lex 2012 r.).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy stwierdził, że przesłanki zastosowania art.11a powołanej ustawy nie zostały spełnione, skutkiem czego wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie. Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało, aby zachowanie uczestnika postępowania polegało na stosowaniu przemocy, której definicja zawarta jest w art. 2 pkt. 2 powołanej ustawy. Niewątpliwie pomiędzy stronami istnieje wzajemny konflikt, który nasilił się po orzeczeniu rozvodu. Nie ustalono w sprawie, co podnosiła wnioskodawczyni, aby uczestnik postępowania nadużywał alkoholu. Wskazać jednak należy, że samo nadużywanie alkoholu nie stanowi przesłanki do zastosowania art. 11a powołanej powyżej ustawy, jeżeli nie zachodzą przesłanki wskazane w cytowanym przepisie. Nadto, dla wypełnienia dyspozycji art. 11a powołanej ustawy konieczne jest, aby zachowanie polegające na stosowaniu przemocy w rodzinie czyniło szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie. Wnioskodawczyni nie wykazała przy tym, aby skierowane wobec niej zachowania uczestnika postępowania nie tylko miały charakter przemocy, ale także by czyniły szczególnie uciążliwym wspólne z nim zamieszkiwanie. Tymczasem zachowanie polegające na stosowaniu przemocy w rodzinie musi czynić "szczególnie" (tzn. że coś wyróżnia się na tle innych podobnych zjawisk bądź zakres lub natężenie tego jest większe niż zwykle - Inny słownik języka polskiego, t. 2, P-Ż, red. M. Bańko, Warszawa 2000, s. 741) "uciążliwym" wspólne zamieszkiwanie z innym członkiem rodziny. Szczególnie uciążliwy, to trudny do zniesienia, przykry, przeszkadzający swoją obecnością lub zachowaniem (Inny słownik..., s. 884-885). Musi wobec tego występować uciążliwość o szczególnie dużym nasileniu, niezwykłym, wyjątkowym.

Jak wskazano powyżej pomiędzy stronami istnieje konflikt. Każdy z byłych współmałżonków chciałby, aby druga strona wyprowadziła się. Wprawdzie wspólne zamieszkiwanie z osobą skonfliktowaną niesie ze sobą pewne niedogodności, jednak należy mieć na względzie, że nie każde zachowanie osoby bliskiej uzasadnia wystąpienie z wnioskiem określonym w art. 11a ust.1 u.p.p.r. Podkreślenia wymaga, że istotą regulacji zawartej w cytowanym przepisie jest ochrona pokrzywdzonych przemocą członków rodziny przed dalszym krzywdzeniem (art.3ust.1 pkt 3 u.p.p.r.), która niechybnie wiąże się ze stycznością z osobą stosującą przemoc. Przesłankami nie jest natomiast samo istnienie konfliktu i kłótni z tym związane. Mając na względzie powyższe ustalenia stanu faktycznego oraz oparte na nich rozważania, w ocenie Sądu wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie, o czym orzeczono jak w punkcie 1 sentencji postanowienia. O kosztach postępowania nieprocesowego orzeczono na podstawie art. 520§2 k.p.c., gdyż interesy stron w rozpoznaniu sprawy były krańcowo rozbieżne.

Postanowienie zaskarżyła wnioskodawczyni apelacją w całości.

Zarzuciła naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233§1 k.p.c. polegające na dowolnej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i wadliwym przyjęciu, że brak jest podstaw do zobowiązania uczestnika do opuszczenia zajmowanego mieszkania; art. 232 k.p.c. polegające na przyjęciu, że wnioskodawczyni nie wykazała swoich twierdzeń, podczas gdy przedstawiła ona szereg dowodów z zeznań świadków oraz z dokumentów; art.11a ust. 1 ustawy z 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i pominięcie, że uczestnik swoim zachowaniem czyni wspólne zamieszkiwanie szczególnie uciążliwym oraz przyjęcie, że ustalenie występowania szeregu negatywnych poczynań uczestnika wobec wnioskodawczyni nie stanowiło zachowania powodującego wspólne zamieszkiwanie szczególnie uciążliwym.

Na tej podstawie wносиła o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku i zobowiązanie uczestnika do opuszczenia przedmiotowego mieszkania i zmiany rozstrzygnięcia zaskarżonego postanowienia w zakresie punkt 2 co do obciążania kosztami postępowania wnioskodawczyni oraz zasądzenia od uczestnika na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed sądem I i II instancji wg norm przepisanych lub wg spisu kosztów, jeżeli zostanie dołączony do akt sprawy, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację uczestnik postępowania wniósł o jej oddalenie, zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych, na poparcie swojego stanowiska przedstawiając obszerną argumentację.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja wnioskodawczyni nie odniosła skutku.

Podniesione przez wnioskodawczynię w apelacji zarzuty naruszenia prawa procesowego i materialnego należało uznać za chybione.

Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, wyjaśnił wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy oraz dokonał na jego podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych. Sąd Okręgowy zasadniczo podziela i uznaje za swoje, tak ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne Sądu Rejonowego, przyjmując, iż nie ma potrzeby ich ponownego szczegółowego przytaczania, albowiem znajdują one oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, które to dowody Sąd ten ocenił, w granicach zakreślonych przepisem art.233§1 k.p.c., wbrew twierdzeniom apelującej. Wnioski Sądu, co do faktów w sposób logiczny wynikają z treści dowodów zgromadzonych w sprawie, a zaoferowanych przez uczestników postępowania, równocześnie Sąd poddał należytej i gruntownej ocenie cały materiał dowodowy zebrany w niej, trafnie przyjmując, iż wnioskodawczyni nie wykazała spełnienia przesłanek wymienionych w regulacji art.11a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Zgodzić się należało z Sądem pierwszej instancji, iż analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwalała na uwzględnienie wniosku. W szczególności w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy nie można było uznać, że zachowanie uczestnika postępowania polegało na stosowaniu przemocy wobec wnioskodawczyni, której definicja zawarta jest w art. 2 pkt 2 cytowanej powyżej ustawy. Tym samym, aby zachowanie uczestnika czyniło szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie wnioskodawczyni z uczestnikiem postępowania. Wymaga podkreślenia, że samo istnienie poważnego konfliktu pomiędzy byłymi małżonkami, będącego źródłem szeregu kłótni i sporów pomiędzy nimi, nie daje podstaw do zastosowania regulacji art.11a wyżej cytowanej ustawy.

W ocenie Sądu Okręgowego apelująca nie wykazała, iż Sąd Rejonowy, dopuścił się błędu logicznego w dokonanej ocenie okoliczności wziętych za podstawę wydanego orzeczenia i istotnych dla jej rozstrzygnięcia, uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, tymczasem tylko takie uchybienia mogą być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie, niż ocena Sądu (tak Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 6.11.1998r., IICKN 4/98 nie publ.).

Obecnie obowiązek wykazania dowodów obciąża przede wszystkim strony. Jednocześnie rzeczywistego znaczenia nabierają obecnie reguły rozkładu ciężaru dowodu, wynikające z art. 6 k.c. Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) - zob. orzeczenie Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r., ((...) 45/96 OSNC 1997, nr 6-7, poz.75), które to zasady odpowiednio należy także stosować w postępowaniu nieprocesowym (art.13§2 k.p.c.).

Rację zatem ma Sąd Rejonowy, że to rzeczą wnioskodawczyni było udowodnienie i wykazanie stosownymi środkami dowodowymi zaistnienia przesłanek art.11a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie, czemu wnioskodawczyni nie sprostała. Tym samym zarzut naruszenia regulacji art. 232 k.p.c. należało uznać także za chybiony.

W niniejszej sprawie wnioskodawczyni nie udowodniła, że uczestnik postępowania swoim zachowaniem lub przez zaniechanie, jednorazowo lub w sposób powtarzający się umyślenie narusza prawa lub dobra osobiste osoby dotkniętej przemocą w rodzinie. Ponadto konieczną przesłanką do nakazania sprawcy przemocy opuszczenia miejsca zamieszkania było wykazanie dodatkowo w niniejszej sprawie, że stosując przemoc w rodzinie, sprawca czyni wspólne zamieszkiwanie szczególnie uciążliwym. Zatem wymaga podkreślenia, że istotne jest w ocenie przesłanek powyższej regulacji jakiego rodzaju przemocy sprawca się dopuszcza. Przemoc musi przybrać taką postać, aby powstał skutek szczególnej uciążliwości. Sama konieczność zamieszkiwania z osobą wrogo, negatywnie nastawioną, nieżyczliwą i nieprzychylną, która także nie współpracuje w utrzymaniu wspólnie zajmowanej nieruchomości stanowi jedynie uciążliwość, która musi przybrać postać szczególnej uciążliwości, aby przesłanki zastosowania regulacji art. 11a cytowanej powyżej ustawy zostały spełnione. Zatem, mając na uwadze powyższe uwagi i argumentację Sądu Rejonowego, należało zgodzić się z Sądem meriti, że wspólne zamieszkiwanie wnioskodawczyni z uczestnikiem

postępowania mimo, że niesie ze sobą pewne niedogodności i trudności, to jednak nie daje podstaw do zastosowania regulacji art. 11a cytowanej ustawy w stosunku do osoby uczestnika postępowania, albowiem nie każde negatywne zachowanie członka rodziny wspólnie zajmującego mieszkanie uzasadnia wystąpienie z wnioskiem opartym na powyższej regulacji.

Wymaga podkreślenia, że art.11a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie jest przepisem szczególnym i jako taki nie może być interpretowany rozszerzająco. Powyższy przepis nie może być stosowany w każdej sytuacji istnienia konfliktu pomiędzy wspólnie zamieszkującymi uczestnikami, a jedynie w sytuacji stosowania przemocy przez jednego z domowników nad innym i istnienia wyraźnej relacji – sprawca przemocy i ofiara. W niniejszej sprawie brak dowodów na to by przyjąć, że uczestnik swym umyślnym działaniem lub zachowaniem był aktualnie sprawcą przemocy wobec wnioskodawczynie (zob. post. SO Warszawa – P. w W. z 2.07.2019r., IV Ca 712/19, L.). Zatem w okolicznościach niniejszej sprawy Sąd meriti dokonał prawidłowej wykładni i zastosowania regulacji art. 11 ust. 1 a cytowanej ustawy, tym samym także zarzuty dotyczące naruszenia prawa materialnego należało uznać za chybione.

Ponadto, zarzuty podniesione w apelacji mają w ocenie Sądu Okręgowego przede wszystkim charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwej oceny i ustaleń Sądu pierwszej instancji, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia i argumentacji Sądu Rejonowego.

Konkludując, zaskarżone postanowienie odpowiada prawu, a zarzuty wnioskodawczynie nie zasługiwały na uwzględnienie.

Z tych przyczyn na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13§2 k.p.c. apelację wnioskodawczynie, jako bezzasadną, oddalono. O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art. 520 § 2 k.p.c. wobec sprzeczności interesów uczestników postępowania w zw. z § 8 ust. 1 pkt 3 w zw. z §10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz.1800z póź. zm) obciążając wnioskodawczynię w całości kosztami postępowania odwoławczego .

SSO Roman Troll SSO Barbara Braziewicz SSO Magdalena Balion-Hajduk